

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištvu, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Bukurešt 16. julija, o póludne. — Od denes zjutraj vihra ruska zastava na tvrđnjavi Nikopolji, katero so Turki zapustili.

Carigrad 15. julija. Jeden oddelek kozakov je prišel pred Jenidžekoj (pod Ruščukom). Od tu se je nove turške vojske v Bulgarijo poslalo. — Sulejman-paša pride konec tega tedna v Bulgarijo.

Ipek 13. julija. (turški vir.) Pred Bajazid je prišlo veliko število Rusov, ki so Turke prijeli. Turki so se morali velikej premoči umakniti. Ko so Turkom pomoči prišle, morali so se Rusi, izgubivši 600 mrtvih zopet v Karabulak, tri ure od Bajazida nazaj pomakniti.

Belgrad 15. julija. V včerajšnjih volitvah po kmetskih občinah so bili opozicionalci zopet voljeni.

Peterburg 15. julija. Oficijalno se poroča iz Kavkaza: General Alhasov je 13. julija poprijel ofenzivo in prognal sovražnika iz njegovih utrjenih mest. — General Tergusakov, ko je pomeknil se na Bajazid nazaj, nij mogel tam ostati, ker je mesto popolnem razdejano in z gnjijočimi mrtveci obkuženo.

Peterburg 14. julija. Ruske avantgarde so Gabrovo dosegle.

Carigrad 15. junija. Ismail-paša in Faik-paša se pripravljata prestopiti rusko mejo proti Erivanu. Rusi se zbirajo na severu od Karsa.

Carigrad 14. julija. „Agence Havas“ poroča, da Rusi priprave delajo, da

bodo turško vojsko, ki je pred Ruščukom, prijeli. Velika bitka je v Bulgariji vsak čas pričakovati.

Cetinje 13. julija. Črnogorski poveljnik Pero Pejović poroča, da je 10. jul. Turke pri Tari pretepel in šest turških vasij posedel.

Zadar 14. julija. Črnogorski knez je ukazal več bataljonov okolo Nikšića zbrati, da to tvrđnjavo oblegajo.

Carigrad 13. julija. Mej 40.000 Rusi, ki so okolo Zaima zbrani in pa mej vojsko Muktar-paše ter garnizijo iz Karsa se pričakuje bitva.

Krakovo 14. jul. Iz Varšave poročajo, da so te dni šle nove velike čete po brzej železnici čez Harkov v Kavkaz. V moskovskem okraji se dela prostovoljska legija za kavkazsko armado.

Vojska.

Slavjanski naši bratje osvoboditelji Rusi prodirajo vedno nižje v Bolgarijo. Uže so prve straže do Gabrovega globoko pod Trnovim prišle prav blizu do balkanskega prelaza pri Šinki.

In slava! Ravno ko smo to dopisali, pride nam zgornji telegram iz Bukurešta, ki poroča veliko rusko zmago: zetje Nikopolja (Nikopolis). Sovražniki Rusov so se te dni še veselili, da so Rusi pogubonosno ugozdeni mej Ruščuk in mej Nikopolj. Zdaj poslednjo tvrđnjavo uže Rusi imajo. Slava! „Bog pomози dalje!“

Na sever iste črte pak so pod Ruščuk dospeli kozaki v Jenidžekoj. Torej Rusi nameravajo turške vojske, ki je okolo Ruščuka

zbrana, obkoliti in do bitve siliti, ob jednem pa prodirajo na Balkan. Iz Carigrada se uže poroča, da se pričakuje velika bitva. Daj Bog, da izpade na slavo in zmago Rusov. Večja pridobljena ruska bitva, ki bode vspeh imela na dalnje vojevanje, bila bi za Slovanstvo in nas več vredna, nego deset naših zmag o volitvah.

Tolažilno je zopet poročilo, da Rusi energično pošiljajo v Kavkaz in Azijo nove večje vojske. Iz tega se sme sklepati, da hočejo kmalu sijajno obrusiti nepovoljno reteriranje svoje iz Azije, katero sovražniki Slovanstva zdaj tako radikalno in škodoželjno porabljaajo zoper Ruse in Slovane.

Denes se tudi iz Carigrada uže potrjuje v telegramu, ki ga zgoraj poročamo, da so bili Turki tepeni pri Bajazetu (ali Bajazidu). Da so se od tam umaknili Rusi, razložno je iz peterburskega telegrama, zakaj.

Cetinjski telegram poroča, da so Črnogorci zopet ofenzivo poprijeli, Turke pretepli in šest vasij osvojili, ob jednem pak obleganje tvrđnega Nikšića zopet začeli. Sulejman-paša, ki je obupal v svojej nameri, ukrotiti črnogorsko sokolje gnezdo, ima nalog svojo tepeno vojsko v Bulgarijo poslati, da se tam proti Rusom poskusi. Konec tega tedna, pravi telegram, pride tjekaj. Žalibog, da je hrabra črnogorska mala vojska preveč utrujena. Sicer bi zdaj mogla uspešno napredovati v Hercegovini.

Turki mej tem neusmiljeno gospodarijo, plenijo in moré mej kristijani po Bolgariji, kakor tudi po Bosni. Nij čuda torej, če do krvi razdraženi Bolgari potem, kadar se morajo njih krvniki Turki pred Rusi umikati,

Listek.

Prizigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Devetnajsto poglavje.

(Dalje.)

Oblik vsakdanje šege, silovitih mej, ki često omejuje izraze naravnega čutstva, nij poznala naravno odgojena Emilija. Ona in Filip sta se ljubila uže v otročjih letih, ločila sta se, predno so ta otročja leta popolnem minola, ter sta se sedaj zopet našla kot otroka. Mnogo let je bila odločena od sveta, ter je živela le blagim spominom minolosti. Svet je nij bil okužil in ohranila je bila vso nedolžnost prostosrčne devojke, vso živost in čvrstost svoje spomladi; Filip, ki se nikdar rad nij dal vezati z drugimi vezmi, kot s katerimi so ga bile vezale okoliščine in sile, čutil je, da se mu še enkrat povrača mladost, ko je Emilija

položivši mehko svojo roko na njegovo glavo, slavila Boga zarad njegove vrnitve. Videti nij mogla, kako mu je čas posivil lase in z otožnostjo obsenčil lice, katero je ljubila. Ali je prišel v podobi gorečega mladeniča, kot ga je bila zadnjikrat videla, ali v podobi moža srednjih let in sivih las, katerega starost so radovedneži teško ugani, ali pa v podobi nebeškega angelja, kot si ga je v svojih sanjah o nebesih slikala, to je bilo vse jedno za njo, katere svet je bil svet duhov.

Ko pa je on videl lice slepe devojke, katero pogledati se je bil skoro bal, da se je svetilo svete ljubezni, zdelo se mu je obdano z nebeško svitlostjo. In ravno zato je to združenje bilo bolj nebeško nego pozemeljsko. Ko bi se bila probudila onostran groba, ko bi se bili našli njuni duši v rajski deželi, kjer se dolgo ločeni zopet vidijo, njuna radost bi bila komaj čistejša, njuna sreča komaj jasnejša.

Ko je bil Filip slišal iz Emilijinih ust povest njenih nad, njenega strahu, njenega ob-

upanja in ko je Emilija, poslušavši žalostne dogodbe njenega življenja mnogokrat poljubila roko, ki jo je še vedno stiskala, in je prelila marsikatero solzo sočutja in usmiljenja, zavedala sta se le še popolnem dolgo zadrževanega daru; ta jima je bil sedaj popolnem podeljen, ter je obečal, da bode še na zemlji venčal njune dneve.

Emilija se je jokala slišavši povest o Lucijinih skušnjah in težavah in o njenej zgodnej smrti. Ko pa je izvedela, da je Jerica bila Lucijin in Filipov otrok, katerega je vzela v skrb svojega srca, ter ga z najzvestejšo ljubeznijo odgojila, zahvalila je na tihem Boga, da je pripustil njenej, na videz tako zapuščeni in žalostni osodi izvršiti tako sveto blagoslovljeno nalogo.

„Dragi Filip! ko bi jo mogla bolj ljubiti,“ vzkliknila je in debele solze so jej drle po licih, „ljubila bi jo zarad tebe in zarad njene sladke, nedolžne in trpeče matere.“

„In ti, Emilija! mi odpustiš?“ rekel je Filip, ko sta končavši žalostne povesti o mino-

tudi krvavo maščevanje na svojo zastavo zapisujejo in so grozni v svoji osveti.

Vse pa, kar turkoljubi o „ruskih neusmiljenostih“ pišejo, so judovsko-nemško-angleške laži. Zlasti severni pruski Nemci naj bi o taci rečeh tiho bili, ker je še vsem ljudem v živem spominu, kako barbarsko so se oni na Francoskem obnašali.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. julija.

Ker je sklepanje *negodbe* z Ogersko izpodletelo in se bode še le jeseni zopet poskušati moralo, vlada v ogerskih krogih velika potrtost in dualistični sistem sam je na Dunaji dobil velik potres. To se vedno bolj vidi. Bog daj, na korist Avstrije, da bi dalje šlo v tem smislu.

Hrvatski sabor bode, kakor „Agr. Ztg.“ poroča, 15. avgusta sešel se. Vendar bodo Hrvatje v tem prevažnem času zopet kaj oglasili se.

Vnanje države.

V **Srbiji** vre mej prebivalstvom, kakor je to lahko razumljivo po taci katastrofah, kakor so to vrlo slovansko državico zadele. Štirideset mož iz opozicije je bilo v zapor dejanih. Konservativni klub je bil razpuščen te dni. Manjšina je bila izstopila iz narodne skupščine zaradi opozicije proti vladi, ki hoče čakati, kaj pride in le potem zopet v boj stopiti, če dovoljenje dobi. Kakor naš današnji telegram poroča, voljeni so zopet opozicijonci, proti volji vlade. Pomen te volitve se mora v polnej celoti še le v naslednjem času razjasniti, kmalu.

Večina **francoskih** novim misli, da bodo volitve 14. oktobra.

Vlada ima svoje kandidate že nasnovane. Mej temi bode baje 330 bonapartistov, 115 legitimistov in 80 orleancev. Ta skupna koalicijska se bode torej zvezala zoper republikance in vlada bode pritiskala po vojaško.

Iz **Monakovega** se javlja, da je znani nemški škof Keteler umrl.

Nemški vladni krogi preklicujejo novico, ki je trdila, da hoče Bismark precej za mir posredovati, kadar Rusi čez Balkan pridejo. — Tudi „Agence Russe“ piše: Knez Bismark je rekel, da je zdaj vsako posredovanje nemogoče. Mej Rumunijo in Srbijo nij nobene konvencije! Avstrija in Rusija ste v tem složni, da tem deželam dobre svete dajeti, a se sicer ne mešati v njih posle.

Dopisi.

Iz Kranja 14. julija. [Izv. dop.] Pomirili so se valovi, vihar je potihnil in na

vršini prej tako razburjenega jezera plava mrtva kandidatura gospoda Dolenca. „De mortuis nil nisi bene!“

Ali bil je vroč dan, dan volitve! Komaj je potihnil poldanski zvon, že so pričenjali rožljati vozovi iz starodavne Loke in trg pred gospod Dolenčevo gostilno se je napolnil s tevtonškimi podložniki nekdanjih brizinskih škofov. Prišlo je vse, kar nemškega „gre ino leze“ v Loko. Da bi učinili več utisa, imel je vsak svoj voz, ter pripeljal soboj — vso svojo družino. Lep venec zakonoželjnih udov, postaranih devic in kričeče opravljenih zakonskih ženic se je razvil iz dolge vrste vozov. Gospa G. . . . čeva, prachtvoll geschminkt, kot voditeljka teh amacon, je v enomer stiskala modrobojno legitimacijo volilno na — še vedno goreče svoje srce. Mej prišlimi je bil tudi loški gospod apotekar — mož brez najmanjše volilne pravice. Ali srce ga je gnalo ta dan v Kranj — pripeljal je sebe, svojo gospo in svojo gospico, ter obstal z dvema vozovoma pred Dolencem. To je bil vtis! — Prišli so tudi mnogovrstni gospodje Deisingerji, rahlo se smijajoči, na volilno zmago upajoči, in silno gorečnostjo pred taberno nemškega kandidata obstoječi. Če povem še, da so tudi „voča Homan“ prisopli, ter s nepopisljivo grandeco premerili nekolikokrat trg našega mestica, povedal sem pač vse, kar je mogoče povedati o tistem kapitalu loškem, ki je bil k nam priromal taisti dan.

Mej tem pa, ko se je v gradu Kieselstein vršila volitev, stala je omenjena feminina „cum sua causa“ loških volilcev zunaj pred poslopjem, ter pričakovala — radostnega izida. Ako se je pa primerilo, da je šel kak naroden, loški volilec mimo, brusile so za njim ostre svoje jezike in jezičke. In ko je šel mimo naroden gospod duhovnik, razburilo je to neko fanatiško, nemško erinjo tako, da ga je očitno zasramovala. Ne vé pa se, ali je to storila iz političnega prepričanja, ali pa iz družega nagiba. Hudobni ljudje namreč govorijo, da tista rahla, v letih nepremлада stvarica sovraži vse tiste ude moškega spola, ki se ženiti — ne smejo (fräget nicht, warum?) Ali tako javno obnašanje se samo sodi! — Toliko o loških volilcih. Pač, še nekaj! Ko smo namreč srečnega izida volitve radostni proti večeru spremili narodne loške volilce do znane Luka Šmidove gostilne zunaj mesta, in smo uže davno bili iz spomina pustili nem-

ške Ločane, sta se v hipu pripeljala dva gospoda Deisingerja za nami, ter krenila na gostilniško dvorišče. Sabo na vozu sta imela neko človeče, katero nam pak dosedaj nij bilo znano. Po ravnanji in obnašanji te stvari pa smo sklepali, da je moral to biti kakov loški „fakin.“ Ta fakinarska eksistenca tedaj, skočivša k vozu narodnih volilcev, je nemudoma iztrgala loškemu rodoljubo slovensko zastavo iz rok, ter jo je hotela vreči v prah. Srd, ki je nad takovim dejanjem nastal, se ne more popisati. V resnici! samo taktnemu obnašanju kranjskih in loških volilcev je prištevati, da se nij dopolnil škandal, kateri pa je bil provociran od one stranke. Gospoda Deisingerja in tista brezimna stvar pa so ostali, ter menda po našem odhodu prav junaško zabavljali na nas, ki smo jih zaslužene kazni rešili.

Z velikanskim ognjem pa so se tudi kranjski Nemci sami podajali v boj. Do zadnjega moža so prišli — in lichten haufen! Nek davkar je uže pred volitvijo raznašal po mestu baharijo, da imajo Nemci 15 glasov večine v žepu. Cvet vseh pa je bil plemeniti Wouwermanns, der unvermeidliche herr professor! Ali za tisti dan je bil učeni mladenič obesil profesuro na kol, postal agitator, ter v potu svojega obraza priganjal volilce od vseh nemških kotov skupaj. Kakor besen je letal okrog, germanska kri pa mu je bila globoko v srcu zastala in rumeni obrazec se mu je lesketal, kakor rumena hruška v jeseni. Tako spolnuje ta profesor kulturonosno svojo nalogo!!

Presij, katerih se je posluževala nenarodna stranka, vam nečem naštevati. Kar se je moglo storiti, se je storilo, brez ozira na moralo in postavo. Nekega vinu vdanega volilca imeli so do trenutka volitve — v zaporu, da bi se jim ne bil v odločilnem trenutku izneveril. Zaprt pa je bil inteligentni ta volilec v prostorih, o katerih bi človek menil, da so namenjeni za vse drugo, kot pa za agitatorične namene!

V gradu Kieselstein pa je vrelo življenje, in če si stopil na dvorišče, zdelo se ti je, kakor da bi bil zašel mej kak turnir. Visoko iz oken so gledale „srednoveške“ gospodične in na zaspanih obrazcih se jim je brala radost nad — gotovo nemško zmago. In ko je prišel k volitvi naroden, sivolas mož, katerega so pa zavoljo bolezni drugi morali sko-

losti, se vsa udajala sladkim mislim na sedanje svoje veselje.

„Odpustiti? — O Filip! kaj naj bi ti odpustila?“

„Čin, ki te je zagrnil v temno noč,“ odgovoril je Filip žalostno.

„Filip!“ vzkliknila je Emilija grajljivo, „ali si mogel le za trenotek misliti, da bi tebe bila zaradi tega krivila, da bi tebi bila to očitala le za trenotek celo v najskrivnejših mislih?“

„Predraga Emilija! ne rada, o tem sem prepričan. A ti si pozabila, kar jaz nikdar, nikdar ne morem pozabiti, da v tvojih bolečinah se nij le izrekla mučilna misel, ampak izustila so se tudi usta, da tvoje srce nikdar ne bode izpozabilo in odpustilo neusmiljeni roki, ki ti je uzročila toliko bolečino.“

„Filip! ti neusmiljen! Nikdar, celo v najhujši mrzlici tebe nikdar nijsem tako obrekovala in ti storila kake krivice. Če se je moje neotroško srce pregrešno uprlo neusmiljeni

krivici mojeg očeta, vendar se nikdar nij zakrivilo take izdaje proti tebi.“

„Peklenska baba je tedaj lagala, rekši mi, da trepetáš celo pri mojem imenu.“

„Če sem trepetala, dragi Filip! trepetala sem, ker se je vsa moja narava uprla in mrmrala pri misli na storjeno ti krivico; in oh! veruj mi! če ti je govorila o čem drugem, kot o mojej neprestanej ljubezni, motila se je nesrečno.“

„Milost božja!“ vzkliknil je Filip; „kako zlobno sem bil prevaran!“

„Ne zlobno, ne,“ odvrnila je Emilija. „Gospa Ellisova z vsemi svojimi okamelimi oblikami je bila v tem primerljivi žrtva okolščin. Bila je nama tuja in držala te je za nekoga drugega. A naj bi jo ti bil videl nekaj tednov pozneje, kako je objokovala nesrečno dogodbo, ki te je gnala v obupnost in kot so mislili, v smrt; potem, Filip! bi bil čutil, da sva jo bila sodila jako napačno in da je imela mehko milo srce pod kamenitim zastorom.

Onikrat sem se čudila grenki njeni britkosti, ker še le sedaj slutim, da je tudi obžalovala svojo trdosrčnost. Pa naj pozabiva žalostne dogodbe minolosti in upajva, da je ljubeznjiva roka, ki je najino življenje tako umerila, le iz milosti naložila nama toliko trpljenja.“

„Iz milosti?“ vskliknil je Filip. „O kaki milosti priča moja izkušnja ali tvoje življenje, ki je zakrito v večno temoto? Kaj moreš imenovati roko milostljivo, ki je mene storila za nesrečno orodje, tebe pa za trpinko vse tvoje žive dni in sicer za trpinko trpečo najstrašovitější nesrečo, ki jo človek more misliti?“

„Ne govori o mojej slepoti kot o nesreči,“ odvrnila je Emilija.

„Meni se uže dolgo ne zdi nesreča. Samo skozi temo ponočno mi spoznavamo luči nebeske in samo pregnani z zemlje stopamo skozi vrata raja nebeskega. Če prav sem imela oči, da bi bila videla čudovita dela božje narave, vendar sem jih zapirala pred pričami vsega-mogočne ljubezni, ki so me obdajale krog in

raj nositi, smijale so se te nežne stvarice glasno, ter odkrile tako miločutna svoja srca. Ländlich, sittlich! —

Sedaj pa je volitev končana, in človek bi menil, da se pomirijo politične strasti. Ali Bog naj spozna naše Nemce! Svojo „politično zrelost“ kažejo sedaj s tem, da vsak cvajar, katerega imajo iskati pri kakem narodnjaku, takoj s strašnimi pisanji izterjavajo, s tožbami in eksekucijami grozevajo, vse potrebno blago iz Ljubljane naročevajo, ter svoje gostilne narodnjakom pred nosom zaperavajo. Grosse Leute das! Tudi se govori, da so v dveh nemških gostilnah sestavili listo, ter proskribirali celo rajdo gospodov, kateri ne dobijo ničesar — ako bi se zopet kedaj prikazali v svetih prostorih izvoljenih teh gostilnic. Reč je sama ob sebi smešna in pameten človek na vse to samo zakliče: spießbürgerliche arroganz!

To pa nas tolaži, da sta Kranj in Loka obvarovala čast slovenskega imena. V prvi vrsti gre torej hvala narodnim volilcem, kateri so trdno stali, in v nepresegljivi disciplini stopili na bojišče. Kakor skala so se držali, in niso se strašili pred jeznimi obrazi nasprotnikov, kateri so srda se tresoč še v zadnjih trenutkih poskušali z divjo agitacijo podreti narodno večino. Ali brez uspeha so se upirali, značajni Kranjci so zvesti ostali, tudi tedaj, ko so pred Derbičevim obrazom oddajali svoje glasove. x.—

Iz Postojne 12. julija [Izv. dopis.] Izvoljen je torej „naš Eduard“. Čudno bi pa zares bilo, da bi on pri tako nesramno razviti agitaciji propasti mogel. Ves „aparatus“ bil je tu v Postojni, kakor tudi na Vrhniki in v Ložu za njega delaven in na vse kriplje s poštenimi in nepoštenimi sredstvi se je uplivalo na volilce, da prodere in zmaga Deu nad našim narodnim kandidatom.

Še jutraj na dan volitve nadejali smo se zmage, ker nismo računali na to, da se bode iz Vrhnike prisulo toliko nemčurske sodrge. A videči te junake, kateri so seboj pripeljali zadnji dan ugrabljene, prej pa na našo stran stoječe volilce — polastila se je nas ona s sveto jezo združena tuga, katera nastaja v slučajih, ko se vidi, kako sin razbojniško ravna proti lastnej svoji materi, kako greši zoper svoj rod, in da se izpozabi in več ne vé, da **krl nj voda**. Vse te nesrečne volitve

v Postojni uzrok je mlad, na političnem polju zelo neizkušen mož iz Vrhnike. Mi vendarle nismo obupali in delali smo, kolikor je bilo v naše moči, in da meje postavne nismo prestopili. Vse jedno pa more naš kandidat gosp. Obreza biti ponosen, da je dobil 57 glasov, katere so mu dali popolnem neodvisni volilci mestjani in tržani in naj mu ne bode žal, ako od uradnikov, dasiravno ima med njimi tudi prijatelja (?) — nij dobil niti enega glasu. Manj ponosen pa naj bode dr. Deu, ker more vedeti, da ga je večinoma volil uradniški stan, da je ravno ta stan za njega delal, da je s 15 glasovi zmagal, in da torej nij zastopnik mesta in trgov.

Končno naj še omenim neke opazke, katero sem čul iz ust gospe, ne vem pa, je-li ona judinja ali žena katerega pastora. — Ko se je namreč na dan volitve med volitvijo cela druhal nabranih in pljanih fakinov vlekla kričaje po Postojni in veselivši se uže zmage dr. Deua — je te bašibozuke ona gospa z dvema besedama „che porchi“ pravdobro karaktizirala.

Iz Notranjskega 14. jul. [Izv. dopis.] Kakor strela z jasnega neba nas je zadela novica, ko smo brali, da je namreč v Postojni izvoljen nemčurski kandidat dr. Deu. Zadela nas je ta novica tolikanj globokejši samo uže zaradi tega, ker nij mej nami nihče dvomil o zmagi narodnega kandidata v Postojni. Pa saj so bila uže mnogokrat omenjena tista nepostavna sredstva, katerih se ravno tisti poslužujejo, ki našemu ubogemu ljudstvu narodni grob kopljejo. Veselite se, nemškutarski turkoljubi, še ta mali čas vaših nepoštenih zmag! Saj kmalu bode otemnil vaše slave blišč! Kakor plamen, ko začne poje-mati, še na zadnje najbolj zaplapoli, tako, vedite, da bode tudi vaša sedanja slava kar naenkrat ugasnila, za njo pa ne bode več sledú.

Vaši azijski bratje trli so veliko let našo slovensko domovino, vendar naposled je njih sile zrušila trda pest.

Tarete in stiskate nas sedaj vi, njih vredni nasledovalci, ali „tam za goro“ na Balkanu svita mila se danica, katera nam bode svetila v boljšo prihodnost.

Strašen strel topov pretresa dunavsko obrežje, ter ruši osmansko carstvo. Nam se pa srce raduje, ker vemo, da ruski topovi vašim azijskim bratom — mrtvaško pesen pojo.

Od Savinje 14. julija. [Izv. dop.]

Ves tek volilne borbe v deželi naših sosednjih bratov Kranjcev nas je zanimal, a izid, ne rečem, osupnil, vendar pa iznenadil; kajti, da so se razen jednega vsa mesta in trgi izneverili, bi sicer ne bili verjeli, toda dandenes se vse povsodi žalibog potrjuje izrek: „Geld regiert die Welt“. — In pri vsem tem, da si so protivniki v raznih krajih vsako umazanost uporabljali v pridobitev večine glasov za svoje kandidate, bi vendar neka druga stranka bila se drugače postavila na stališče boja za narodne pravice. In to naj bi bili v prvi vrsti učitelji. Kajti učitelj premore v tem oziru mnogokaj; on si lahko pridobi vpliv pri starših, kateri bi se ozirali na besedo, ako bi jo hotel v pravem času in na pravem mestu v blagor svojega naroda izjaviti. — Toda kolikor mi je znano, so tudi te besede pri vas „bob v steno“, ker lačno kruhoborstvo — in sebična častiželjnost ne dopustita naravnega pota do srca, katero bi naj čutilo narodno zavest. Jaz vem, da je v kranjskih mestih in trgih mnogo takih v „rajh“ gledajočih mladimogilcev, kateri sicer srkajo zdrav slovenski zrak, a vendar jih vsaka nemčurska sapa gnjili. — To se pravi: „sich in der Welt bemerkbar zeigen wollen, um sich auf einer keinen Grund habenden Stelle Halt zu verschaffen“. — Ali mislite, da vsak iznevernež — in izdajalec naroda orden dobi? Ali mislite, da bode vsak priliznjenež za viteza „des heiligen Grabes“ narejen? — Ne! — Za take ima narod, ki po enakih človečevetov krivico trpi, črne bukve — večno prokletstvo. — Na večer volitve za mesta in trge je bil prišel v neki trg savinske doline pošten mož, ki je bil isti dan slučajno v Kamniku. In pravil je, da se je v tem slovenskem mestu streljalo v slavo poslanca Kecelja. — Zbolela nas je ta vest — in omilovali smo isti kraj, ki je poslanstvo dobil mož, kateremu „Agr. Pr.“ pravi „Ritter des heiligen Geistes“. Pred letom sem moža bil videl, a slišal sem tudi njegovo petje, mimoidoč neke gostilne, ko je on v sredi svojih somišljenčev adjutantov „im tiefen Keller“ neznano čarobne „jodlerje“ lomil — in ravno takrat sem si mislil, ko zaslišim „das Kan-nonenrausch-Lied“: „Hab' mein Brüd'rl lang' nich' g'sehn“ — da je vsa stvar jednaka glasom: „Ein freies Leben führen wir“.

Nam spodnjim Štajercem pa bode to živa

krog. Veselivši se lepih in krasnih darov, padajočih na mojo stezo pozabila sem zahvaliti se daritelju in ga slaviti; nehvaležnega srca sem potovala pregrešljivo in sebično stopaje, ter še mislila nijsem na varljive in goljufive zanjke, ki preté stopinjam mladosti; zato je oni, ki vedno nam v največjo korist čuje nad nami, varoval z očetovsko roko otroka, ki je bil zašel z edine steze držče k pokoju in miru; in če prav me je hudo in nenadoma zadela njegova pokorivna šiba, vendar je njegova milost omečila njegovo pravičnost. Iz groba mojega veselja so pognale nade, ki bodo večno zelenele. Izza temnega oblaka je izšla krasna svetloba. Kar je bilo zakritega zunanjemu mojemu očesu, odkrilo se je mojej razburjenej duši, in uže na zemlji je našel moj iznemirjen duh nebeški mir. Za to, dragi Filip! ne toži osode, ki zares nij prav nikakor žalostna; temveč veseli se z menoj misle na rajsko in ne preveč oddaljeno prebujenje, ko bodem z zveličanim obrazom stala pred prestolom božjim; tam bodem zamakneno gledala

njegovo veličanstvo, s katerega bi bila morebiti izključena za večno, ko ne bi se bila mojemu duhu skozi zagrinjalo pozemelske temote pokazala zvezda vodnica.“

Ko je bila izgovorila Emilija in je Filip zrl spoštljivo v njeno zamakneno obličje, videl slavno zmago neumrjočega duha in je premišljeval močni in velečasten vpliv priproste pobožnosti, odprle so se nenadoma duri in gospod Graham je vstopil.

Glas dobro znanih stopinj je obema motil in ustavil misli, in rudečica ginjenosti, ki je bila polila Emilijina lica, se je spremenila v večjo, nego navadno bledost, ko je Filip polagoma se vzdignivši, stopil pred njenega očeta.

Gospod Graham se je videl v zadregi. Zamišljen mož se je približeval kot prisiljen gospodar, da bi pozdravil obiskovalca, ki je bil na videz pač tujec, a vendar bi lahko zahteval, da ga zopet spozna. Pogledaval je hčer kot da bi se nadejal, da bi ga predstavila ter v okom prišla njegovi zadregi. A ginjena Emi-

lija je le popolnoma molčala, na Filipovem obličju pa je okamnela vsaka raza, ko se je gospod Graham mu polagoma približeval.

Približeval se je bil le za malo stopinj od mesta, kjer je stal Filip ter pričakoval njegovega pozdrava; a presunile so ga Filipove strmeče oči in njegova postava in hipoma se je ustavil; za trenotek je zrl svojemu pasinku v bistre oči, omahoval je, zgrabil se za lovino poličico ter bi bil padel, ko bi mu Filip ne bil priskočil na pomoč ter ga peljal k stolu, stoječemu nasproti sofi.

In vendar niso spregovorili besedice. Gospod Graham je na stolu še vedno zrl gospoda Amorija v obličje ter je nazadnje ves začuden in ginjen vskliknil:

„Filip Amory! O moj živi Bog!“

„Da, oče!“ odvrnila je Emilija nenadoma vstavi in očeta za roke prijemši. „Da, Filip je; katerega smo tako dolgo imeli za mrtvega, nam je zopet dan, zdrav in krepek!“

(Dalje prih.)

učilna, kako se nam je prihodno jesen ravnati — in uže zdaj je treba o tem govoriti ter se sporazumeti o važnosti bodoče volitve, da kadar pride dan in resnica, pokazati naše pravične slovenske želje, da ne bomo sramotno v burji za sveto domačo stvar iskali v samem sebi nedovoljnega delovanja. — Da pa narodnjaki kranjski niso večine v deželnem zboru sedaj, kar se je uže naprej videlo, dobili, nas nikakor ne vznemirja, ker dobro vemo, da pride naš čas — in do tega je še jeden in jeden korak!

Domače stvari.

— (Dijakom), ki so se zdaj na svoj dom vrnili na kmete in v trge, bodi živo priporočano, buditi mej našim ljudstvom z živo besedo narodno slovensko zavest in ljubezen do naše domovine. Zadnje volitve so nam pokazale, kako je tega še vedno in vedno živo treba in da bode treba še mnogo let dela. Vsako malo, dobro vsajeno zrno s časom obrodi sad. Zlasti zdaj, ko se vodi velika slavjanska vojska, je neizmerno lahko in prijetno buditi slavjanski narodni čut mej našimi kmeti in tržani. Mladi prijatelji naše svete domovinske stvari naj ljudem pripovedujejo, kjer koli v dotiko pridejo s prostimi možmi, zlasti z mladino, kako smo tudi mi mali Slovenci ud onega velikega mogočnega debela velikanske slavjanske rodovine, kako so naši rodni bratje slavjanski Rusi nesebično šli v krvavi boj za osvobojenje svojih in naših bratov Jugoslovanov; kako naši slavjanski bratje Črnogorci požrtvovalno znajo braniti svojo domovino, in narodnost, itd. To vse, globoko vcepljeno in skrbno razširjevano mej našim narodom, bode popravilo, vzbudilo, utrdilo narodno slovansko čuvstvo slovenskega ljudstva, in kadar bode to trdnjejše, nemamo se ničesa bati.

— (Volitev velikih posestnikov) v kranjski deželni zbor, se je vršila, kakor uže v našem listu povedano, v soboto. Narodnih glasov je bilo oddanih le 19 (drugi niso bili prišli) nemškutarji so imeli baje 57 glasov in so volili gg.: Otto Apfaltrerna, grofa Blagaja, K. Dežmana, pl. Langerja, ljubljanskega župana Laschana, Karla Lukmana, dr. Savinschega, br. Tautfrerja, grofa G. Thurna, in c. kr. okr. glavarja Vesteneka. Narodni so glasovali za gg.: dr. Ahačiča, Bernarda, Dolenca, barona Lazzarinija, grofa Margherija, Karla Rudeža, Jos. Sevnika, Mihaela Starčeta, Hijačinta Turna, Jan. Urbančiča, Rajmunda Vašiča.

— („Agramer Presse“) od sobote ima pod naslovom „Die vaterländische Ehrlichkeit besiegt“ prav izvrsten članek, ki s pravo in resnično besedo karakterizira naše volitve in nemškutarsko večino. Ponatisniti ga žalibog ne moremo, ker v Zagrebu imajo drug tiskoven zakon. Tudi „Politik“ ima dober članek o naših volitvah, katerega, ker je uže cenzuro našega tiskovnega zakona pasiral, prinesemo prihodnjič.

— (Koncert Krežma.) Evropsko slavni hrvatski umetnik na goslih, po kritiki iz Rima, Florence, Milana, Pariza itd. znani uredni naslednik Paganinija, gospod Franjo Krežma s podporo svoje sestre umetnice na glasoviru gospodične Ane Krežma, bode četrtek 19. t. m. zvečer ob 8 uri v ljubljanskej čitalnici koncertiral. Dolžnost nam je to novost našim bralcem s tem pristavkom na-

znaniti, da nobeden ljubitelj muzike ne zamudi te prilike, da slavnega umetnika čuje.

— (Pomiloščenje.) Cesar je 4 kaznjencam na ljubljanskem gradu, in 4 kaznjenkam v Bégunjah odpustil daljšo kazen.

— (Samoumor zaradi nenarejene mature.) V zadnjem listu smo poročali, da je v Celovcu mlad dečko se stolpa „padel“ in se ubil. Celovski listi pravijo, da se je sam z viška spustil v smrt, ker — na realki nij bil mature naredil.

— (Iz Ljutomera) se nam piše: 7 julija je toča napravila v obsegu našega okrajnega glavarstva neizmerno škodo; pripoveduje se, da utegne znašati vsa kvar do blizo 1 milijona gld., posebno je zadet gornje-radgonski okraj, kjer je toča čisto vse oklestila, padala pa je tudi debela kakor oreh in kurja jajca. Te dni je prišel škodo pregledovat sam c. kr. namestnik iz Gradca. — Tudi severno od Radgone in po Prekmurskem je bila huda nevihta s točo. — Kmet je pač siromak. — Kjer nij toče bilo, je še dovolj dobra letina. — Gorice dobro kažejo, toda vsled pomladanskega mraza bode trs le malo obrodil. — Druginja je pri pri nas vedno večja, vojno turško-rusko torej tudi mi občutimo.

— (Strašna nevihta) je bila v soboto po lavantinske dolini na Koroškem. Najstariši ljudje take nevihte ne spomnijo se. Po polji je kar obrito vse, na sto in sto ptičev je ležalo mrtvih po tleh, drevesa, ki so meter debela, je ruvalo s korenom, ceste je razkopavalo in reka Lavant je žugala vse preplaviti.

Razne vesti.

* (Nevarna najdba.) Žena nekega rokodelca v večji vasi blizu Hamburga je dobila nedavno zjutraj precejšnjo škatičo pred svojo hišo; od kod je prišla, nij mogla vedeti. Žena je mislila, da je v škatiči kako izpostavljeno novorojeno dete. Da jo torej svojemu dvajsetletnemu sinu Karlu, naj jo gre na vrt odpret. Sin jo nese tja, začne razbijati, a nenkrat se mej strašnim pokom vse razleti in ubogemu mladeniču ves život raztrga, da bode težko ostal. Zakaj je kdo ta zločin naredil in kdo ga je, to se ne dá zvedeti.

* (Cigansko.) Te dni se je na velikem trgu v Zagrebu nek cigan skoraj do nazega slekel in po ulicah okolo hodil. Pandurja, ki bi bil divjaka zgrabil in zaprl, nij bilo nikjer nobenega videti.

Tuji.

14. julija:

Pri Slonu: Weiss iz Dunaja. — Stand iz Reke. — Grahari iz Zagreba. — Thoman iz Smerke. — Girardi iz Italije.

Pri Malici: Uccordi iz Trsta. — Gosler iz Krškega. — Hartung iz Dunaja. — Žitnik iz Kočevja. — Hočevar iz Krškega. — Gruber iz Kočevja.

Pri Zamorci: Calavini iz Italije. — Drach iz Dunaja. — Winterle iz Celovca.

Dunajaka borza 16. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	61 gld.	25 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	66	60
Zlata renta	73	40
1860 drž. posojilo	114	25
Akcije narodne banke	795	—
Kreditne akcije	148	40
London	125	40
Napol.	10	—
C. k. cekini	5	95
Srebro	109	50
Državne marke	61	60

Ravnokar je v „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenjev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Razglas.

Sè sodnijskim dovoljenjem se bode premočno blago iz zapuščine 13. junija t. l. umrle Henrike Seunig, namreč: zlata in srebrna posoda in druge precioze, obleka, životno in hišno perilo, posteljna oprava, stanovanjska oprema, knjige (mej njimi Valvazor I. in II. zvezek), zbirka šolk in sploh vse blago itd.

vtorek 17. julija t. l.

in prihodnje dni od 9. do 12. ure do poludne in od 3. do 6. ure po poludne v franciškanskej ulici št. 16 nova v hiši gospé Grumnik II. nadstropje po dobrovoljni javnej dražbi proti takoj gotovej plači onemu prodalo, ki bode največ dal.

V Ljubljani, 13. julija 1877.

(189—2)

Dr. Jarnej Zupanec,

c. k. notar kot sodnijski komisar.

sem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila odvrgla ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v telodu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, ožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledično in predajenje; posebno se priporoča za dojenice in je boljše nego dojalčno mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vsučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Dr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle Stuart, Markize de Bréhan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Na Dunaji, 13. aprila 1872.

Prešlo je uže sedem mesecev, odkar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled pranih i čutničnih bolečinah, in sicer tako, da sem od dne do dne vidno gnil, in to zaprečilo je dolgo časa moje štednje. Čul sem od Vaše čudapolne Revalesscière prišel sem jo rabiti in zagotovim Vas, da se čutim po mesečnem užitku Vaše tečine in okusne Revalesscière poponem zdrav, tako, da brez najmanjšega tresenja morem zopet pisati. Zaradi tega priporočam vsem bolnim to primerno prav ceró in okusno hrano, kot najboljši pripomoček, ter ostanem Vaš udani

Gabriel Teschner,

služatelj javnih višjih trgovskih šol.

Pismo visoko plemenite markize de Bréhan.

Neapelj, 17. aprila 1862.

Gospod! Vsled neke bolezni na jetrah bilo je moje stanje hušanja in bolečin vsake vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celim životu, slabo prebavljenje, vedno nespanje, ter sem trpela vedno na razdraženi čutnici, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanholična najvišje stopinje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zljajšali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalesscière in sedaj, ko jo uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalesscière zasluži največje hvalo, pridobila mi je zopet zdravje i me stavila v stanje, da morem moju društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvalečnosti in popoinega spoštovanja.

Markize de Bréhan.

St. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenji, nespanji in hušanju.

St. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na plućnem kašlju in bolehanji dušnika, omotici in tiščanju in prsih.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na oem, ko pri zdravilih.

V pichastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuiten v pušicah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gl.

30 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu 120 tas 10 gl. Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wall-Isengasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarnih in specerjarskih trgovcih; tudi razpošilja dunajski hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povzetjih. V Ljubljani Ed. Zaher, J. Svoboda, lekar pri „zlatem oriu“, v Reki pri lekarju J. Proda m, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spijetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Androviču. (115)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne.“

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.